"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришенє "Українських Робітничих Вістий"
Передплата на рік $4.00
Рукописий не звертаєть ся.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ПЛЯНУЮТЬ НОВИЙ НАПАД.

Антантська буржуазія, яка через послідні три роки вела оружну боротьбу проти Совітської Росії в цілі поваленя там совітської власти — після всіх потерпівших поражок в тій боротьбі не дає за програну і плянує знова новий напад на совітські републики Росію і Україну. На се вказує цілий ряд фактів, які в послідних кількох тижнях мали місце в політичнім житю Европи.

І так шляхоцька Польща заключила недавно з реакційною імперіялістичною Францією договір, на підставі якого Франція, крім зобовязань торговельного і фінансового характеру, має ще оказати Польщі матеріяльну і технічну поміч на случай війни з совітськими републиками або Німеччиною, як також має утворити при польськім правительстві свою військову місію для кермованя польською армією.

Дальше Польща заключила військовий і економічний договір з Румунією — нібито для спільної оборони на случай нападу большевиків. В дійсности-ж — сі дві реакційні держави стоять на послугах у антанти, головно Франції, і на її розказ вони готові кождої принагідної хвилі напасти на совітські републики.

Рівночасно совітсько-польські мирові переговори в Ридзі не йдуть так гладко, як можна би було сподівати ся, і вина тут також Франції, яка відтягає Польщу від заключеня остаточного мира.

Також не може якось зібрати ся на мирові переговори межи совітськими републиками і Румунією, хоч між правительствами сих країв вже від довшого часу йде обміна нотами в справі навязаня таких переговорів. І в сім є рука антанти, і через неї Румунія зволікає, крутить і не хоче рішучо ані відмовітись від переговорів, ані не хоче їх розпочинати. Бо-ж відомо, що Совітська Росія і Радянська Україна хочуть заключити дійсний мир з Румунією, як і з всіми иншими державами, і власне вони перші звернули ся до Румунії в справі навязаня мирових переговорів.

Крім сих двох псів (Польщі і Румунії), яких антанта може спустити з ланцюха на совітські републики, у неї є ще один многонадійний пес, жадний кинутись на пролетаріят України і Росії, се — кровавий кат Угорщини Горти.

Ми вже подавали недавно за віденським "Укр. Прапором" і львівським "Вперед", що збанкротований кровавий отаман Петлюра хоче навязати з угорським катом Гортим тісний контакт, щоби піти спільно на большевиків. Розуміеть ся, що Петлюра не представляє тепер жадної сили і не від його "контакту" з Гортим залежав би майбутний напад Угорщини на совітські републики. Горти може розпочати війну проти України і Росії на приказ антанти, а Петлюра дав би лише йому до розпорядимости на арматне мясо тих кілька тисяч замотеличених ще національним шовінізмом людий, які гниють тепер по таборах полонених в Польщі. За се, що кат Горти позволив би петлюрівським недоткам проливати свою кров в обороні світової реакції і контрреволюції, він в своїм поході на Радянську Україну "мав би право" голосити, що він іде визволяти "український нарід" від "чужих наїздників" — українських большевиків, як се було минувшої весни з бандитським наїздом Пілсудського на Україну.

Але як ми вже сказали, не від Петлюри залежить, чи піде білогвардійська Угорщина Гортого війною на совітські републики, чи ні. Однак, що кат Горти, в спілці з Чехословаччиною, Францією і ин., думає про таку виправу (на случай котрої йому придав би ся Петлюра для морального "оправданя" свого поступку), про се свідчить ще також слідуюча новинка в празькій "Трибуні":

"До Праги прибув угорський висланник, який має вести з чеським урядом переговори в справі "границь". Південна частина Прикарпатської України і Кашав мають бути відступлені Угорщині. Таким чином Угорщина дістала би карпатські зелізниці, які **улегчують наступ на Совітську Росію.** Східна Галичина і остання частина Прикарпатської України мають утворити автономну державу під протекторатом Польщі і Чехословаччини. Ся "автономна" держава була би **брамою для наступу на Радянську Україну.**

Сотні реакційних українських офіцирів і урядовців перебувають саме в Прикарпатській Україні, щоби обняти управу сего нового політичного твору. За сю "автономну" розвязку хоче Бенеш підпирати Поляків в справі Горішного Шлеска.

Тимчасом в Прикарпатській Україні підготовляєть ся ґрунт для переведеня сього пляну. Прикарпатський пролетаріят є комуністично настроений і зорганізований. Промислових і сільських робітників тероризують жандарми в нечуваний спосіб. Найнебезпечнійшими реакціонерами є однак французькі офіцири, які там ведуть свою чорносотенну роботу. Вони є **орґанізаторами наступу на Совітську Росію.**

Аґітатори Гортого, яких влада знає дуже доре, можуть без найменшої перешкоди, зовсім отверто, вести свою пропаганду; їх навіть урядові органи попирають всякими засобами. **На границі Прикарпатської України стоїть добре узброєна 70.000 біла армія — ядро контрреволюційних військ проти Совітської Росії** — яка тільки чекає на відповідний момент, щоби вмашерувати в Прикарпатську Україну".

Коли до поданих в горі фактів про можливість війни між Польщею і Румунією а Совітами і про явне приготовлюване ся білої Угорщини до війни з Радянською Україною і Совітською Росією додати ще той факт, що анґлійське правительство ніяк не доходить до згоди з совітським правительством в справі заключеня торговельного договору, то стане ясним, що антантська буржуазія не думає покищо сховати шаблї до похви, але плянує ще новий напад на совітські републики і чекає лише відповідної хвилї, щоби перевести свій плян в житє.

Коли-б се стало ся, то тіло Радянської України і Совітської Росії ще раз би закровавило ся, однак на недовгий час, бо того велитня, яким є російський і український пролетаріят, не зможуть вже вбити жадні темні сили сего світа. Він своїм міцним пястуком відібє всі напади кровожадної буржуазії.

КОМУНІСТИ І ОБЄДНАНЦІ В ІТАЛІЇ.

Італійська Соціялістична Партія.

В половині січня 1921 р. відбув ся нарешті той зїзд Італійської Соціялістичної Партії, на який так довго чекала ціла Европа і котрий мав, нарешті, розвязати найбільш болюче питане про утворене дійсно комуністичної партії Італії. Раніше ми вже згадували в наших дописях про ріжні течії в італійському соціялістичному русі, то-ж тут нам досить буде бодай побіжно накреслити особливости тих напрямів, щоб яскравійше собі змалювати останні події в житю італійських комуністів.

Загально кажучи в Італійській Соціялістичній Партії було три течії, з котрих кожда перед самим зїздом таки добре зорганізувалась і виступила кожда зі своєю програмою. Перша течія — се права ґрупа опортуністів з Тревесом, Тураті, Медіоляні на чолї. Найвизначнійшою її прикметою можна вважати примиренство, парляментаризм, політиканство і саботаж революційних постанов партії. Може через те саме вона здобула собі таку велику прихильність серед партійних членів парляменту, а може через те парляментська ґрупа виявила себе найбільшою супротивницею революції.

Незадовго до січневого зїзду І. С. П. ся ґрупа скликала свій зїзд в Реджіо-Емілія, де й було зроблено спробу обґрунтувати свою програму, Та з тої спроби виявилось тільки, що всї вони твердо стоять в опозиції до комунїзму, що революцію в Італії повинно саботажувати, ховаючись під покришкою "недостиглости" Італії, що всї вони по ріжному товкмачать диктатуру пролетаріяту та однаковісенько піддержують диктатуру буржуазії.

Ся ґрупа опортуністів не велика числом, але богата на інтелігенцію та старими діячами. В сути річи, позиції сеї ґрупи не відріжнюють ся від клясичних позицій II. Інтернаціоналу довоєнного часу.

Другу ґрупу представляє Сераті. Се найбільша числом течія в італійському робітничому русі з льояльного становища до III. Інтернаціоналу раптом перейшла на критику і почала домагатись права свобідного товкмаченя 21 точок умовин вступу до III. Інтернаціоналу. Стоячи на ґрунті комунїзму, вона одночасно уважала за потрібне виступити з програмою обєднаня всіх соціялістів в одній партії, хоч-би ті соціялісти були і опортуністами. Звідси і пішла її назва "обєднавчої течії". Отже, — се комуністи обєднанці, мовляв середна течія. Ранше вона була ідейно найблизшою ґрупою до III. Інтернаціоналу, та з того часу, як ліві комуністи відкинули свої антипарляментські нахили і свій анархо-синдикалізм, найвірнійшою представницею в Італії зробилась ся ліва течія. Тимчасом Сераті перейшов в табор опозиції і почав фіґурувати в ролї "лївого комуніста".

Нарешті перед самим зїздом витворилась і докладно згуртувалась трета течія дійсних комуністів, які скликали свою нараду в Імолї і звідти придбали назву "ґрупа Імолї". Ся ґрупа мала за собою досить поважну прихильність італійського пролетаріяту, вона має в своїх руках туринський "Вперед" ("Аванті"), котрий весь перенятий ідеями щирої комуністичної тактики. Мілянське видане "Аванті", головним редактором котрого є Сераті, піддержувало політику єднаня з ґрупою Тревеса і Тураті.

Опозиція Сераті.

Щоб краще зрозуміти характер італійського роздору, нам треба буде заглянути на деякі факти за часів II. Конґресу III. Інтернаціоналу. Насамперед зазначимо, що всї зойки націоналістів проти "диктатури" Москви збивають ся тим фактом, що то ніхто-ж инший, як сам Сераті запропонував, щоб вся управа (Виконавчий Комітет) III. Інтернаціоналу перейшла просто до Централь ного Комітету Російської Комуністичної Партії. Самі Росіяни мусїли відмовитись від сієї почесної ролї і Виконавчий Комітет склав ся з представників ріжних національностий. З пропозиції Сераті зісталось тільки те, що до Вик. Ком. увійшло Росіян найбільше число в порівнаню з иншими національностями, але і тут вже не самі Росіяни того домагались, а сама революція призначила їм ту ролю.

Далї виявилось, що Сераті виступив зі своїми запереченями проти політики III. Інтернаціоналу. Ті заперечення торкались головним чином таких точок: національної політики земельної програми, кольоніяльної політики, питаня вступу Анґлійської Комуністичної Партії в Робітничу Партію і 22 умови вступу. Він уважав, що в кольоніях не повинно провадитись занадто рішучої боротьби, бо то відштовхує англійські та італійські робітничі маси від комунїзму. Кольонії, мовляв, є необхідною умовою істнованя промисловости в тих країнах і необережна політика повстань та бунтів по кольоніях може тільки пересунути владу до рук тамошної буржуазії і відштовхнути робітників метрополії від революції. Далї він заперечував доцільність піддержки національних рухів, в роді турецького, або перського, бо се теж було-б тільки чисте сприяне націоналізмови. Комуністичну пропаґанду за негайний поділ землї серед зубожілого селянства він розглядає як насаджене дрібного буржуазного селянства і відмовляв ся вбачати в повстанї селянських мас і наймитів за землю дійсний революційний характер. В сему питанї він просто таки повставав проти політики розділу землї. Знаменним є те, що німецькі праві незалежники так саме нападали на комуністів, обвинувачуючи їх, що ті, мовляв своєю земельною програмою тільки зруйнують сільське господарство та унеможливлять соціялїзацію.

Разом з тим Сераті опинив ся в одних рядах з тими анґлійськими товаришами, котрі повставали проти входженя Анґлійської Комуністичної Партії в Робітничу Партію, тоді як більшість конґресу стояла за входжене. Що-ж-до 22 умови, яку він пропаґував, то вона мала дещо не поважного вигляду, бо торкалась "недопущеня масонів" до III. Інтернаціоналу. З тих масонів показувано на Кашена, але ледве чи є де комуністи, що працюють по масонських льожах. І тут ся революційність Сераті якось дивовижно не лучить ся з його намаганями вибороти для Іт. Соц. Партії права не виключати італійських опортуністів, бо вони, мовляв, не заплямили себе соціял-зрадництвом за часів війни.

Отсими особливостями заперечень Сераті найкраще і характеризуєть ся його власна позиція та становище всїх комуністів обєднанців.

Комуністичні непримиримці.

Та конференція правих соціялїстів не була єдиною. Потім зібрало ся також і ліве крило І. С. П. на свою власну нараду і виробило свою лінію поведінки. Тактика сієї ґрупи, що її прозвано було ґрупою чистих комуністів Імолї, була дійсною комуністичною тактикою. В Центральнім Комітеті вона в особі своїх представників, ось як Бомбачі, Бордіґо, Терачіні та инших, мала навіть більшість 7 голосів проти 5 голосів ґрупи комуністів-обєднанців на чолї з Сераті і Джепарі.

Свої погляди вона виявила в маніфесті від імени лївої комуністичної течії (комуністів-непримиримців). Найголовнійшою точкою тої ріжниці, яка відділяла їх від обєднанців була точка про виключене опортуністів. Маніфест підкреслює, що без виключеня з партії ворогів Комуністичного Інтернаціоналу неможлива ніяка революційна тактика, без відокремленя [illegible] елементів не має мови про одностайність тактики, без очищеня партії не може партія доцільно керувати пролетарськими масами, та що під впливом супротивників, що працюють в партії на користь буржуазії, сама лінія поведінки партії в житї стає крихка і нарешті відштовхує пролетаріят в табор анархістів.

Отут нам важно було-б зауважити, що дійсно сила робітників зорганізованих в революційних синдикатах, цурають ся Ґенеральної Конфедерації Праці, що йде під проводом переважно ґрупи Дораґони, і провадить свою окрему роботу. Комуністичний Інтернаціонал приняв в свої ряди одну з тих ґруп, кількістю в 150.000 членів і тим викликав протест з боку Сераті. Крім того відомий послідовник Бакуніна, анархіст Малатеста за останні часи почав набувати такого впливу, що коли було замкнено головний орґан анархістів, зелїзничники, ладівники, трамвайні робітники проголосили страйк, який в свою чергу викликав співчуте в инших пролетарських галузях і таким чином було примушено уряд знова знести заборону. Загалом, сей перехід найсвідомійших робітників до лївійших течій тільки її можна пояснити нерішучістю, ваганями, та тим свідомим саботажем революції, який свідомо провадить ґрупа Тураті і Дараґони. Всім кидаєть ся в очи оте безладє, пасивна нерухливість партійних провідників та боєва рішучість робітництва.

Щирі комуністи на свому зїздї в Імолї ухвалили поставити руба всї питаня тактики на січневому зїздї партії і вияснити раз на завжди, чи бути партії комуністичною, чи лишатись її і надальше збираниною лївих і правих На випадок незгоди з "обєднанцями" постановлено було зовсім виступити з партії і заснувати комуністичну партію Італії (Секцію Комуністичного Інтернаціоналу), яка розуміеть ся тільки й має бути представницею італійського пролетаріяту в Ком. Інтернаціоналї. З того всего отже випливало, що комуністи-непримиримці вважали не можливим працювати разом з опортуністами і свідомо йшли на розкол з ними і з тими, хто стоїть за ними.

Виступ їхній з партії мав-би розвязати їм руки і розбити ті кайдани, що в особах супротивників революції тяжили на їх ногах і не давали спромоги рухатись вперед.

Течія Сераті трапила в досить прикру притоку. Будучи за вдержане в рядах І. С. П. і лївих і правих вона виявила себе як прихильниця "єдности", але потураючи опортуністам гальмувала революцію, вона сприяла тим скритим і отвертим ворогам пролетарської диктатури, що на чолї з Тураті гортували в партії жовтих соціялїстів, а тим самим сї обєднанці робили не можливим для комуністів їх дальше перебуване в Партії. Отак "обєднане" приводило до обєднаня з опортуністами і до розєднаня з революціонерами. Ясно, що щирі комуністи не могли ніяк погодити ся на те, щоби опортуністи їх знищили, а тому виступили з партії.

(Кінець буде.)

ОЛЕКСАНДЕР ШУМСЬКИЙ

Член Призидії Центр. Виконавчого Комітету Рад України.

Олександер Шумський (партійне назвиско О. Боровий), син безземельного бідного селянина з Волині, народив ся в 1890 році. Тягар сільської підяремної праці зазнав тов. Шумський, добуваючи шматок хліба — пастухом. Випручуючись з тисків соціяльного та політичного гнету тов. Шумський прокладав шлях до освіти і на шіснайцятому році скінчив двоклясову школу. Але його тягнуло далї і на двайцятому році він кидає село й попадає до Житомира, де й вступає в соц. дем. робітничий гурток, знайомить ся з партійними робітниками, що прокладали шлях до перемоги працюючих над експльоататорами.

З переїздом до Москви тов. Шумський з природним йому завзятєм прокладає шлях до освіти, витримує іспит середної школи і вступає до Ветеринарного Інститута. В Москві звязуєть ся з студентами Українцями і в 1913 році вступає до партії українських соціялїстів революціонерів, в 14 році аґітує серед московських робітників проти війни, яка примушує його, ховати ся від мобілїзації, і в 16 році він мандрує в Закаспійський край.

Лише після революції, в цвітни 1917 року, тов. Шумський повертає на Україну, де й кидаєть ся в вир революції. Будучи членом Ц. К. Укр. П. С.-Р. і Членом Центр. Ради він займає ліве крило, і в той час, коли його тт. по партії засїли на міністерські посади (Голубович і инші), тов. Шумського разом з 9. другими тов. арештує Центр. Рада і засуджує на розстріл за большевизм.

За гетьмана тов. Шумський, разом з иншими росколює У.П.С.-Р. і се ліве крило — Укр. П. С.-Р. (комуністів-боротьбістів) — за його ініціятивою веде переговори з комуністами-большевиками про злите.

Нарешті в марті 1920 р., тов. Шумський, яко член Ц. К. Укр. Ком. Парт. (боротьбістів) остаточно досягає своєї мети — злитя всїх комуністичних сил України в одну партію комуністів-большевиків.

В радянському будівництві тов. Шумський займав низку відповідальних репрезентацій: торік був Народним Комісарем Освіти (після тов. Затонського), тепер є членом Ц. К. К. П. У. і членом президії В. Ц. В. К.

З Радянської Білоруси.

Зїзд Рад Білоруси.

Московські "Известия" з 16. грудня м. р. доносять:

В Мінську в урочистій обстановці розпочав ся II. Зїзд Рад Білоруси, скликаний по 11-місячній перерві протягом якої Білорусь зазнала тяжкої польської окупації, а потім від липня управляв нею военний революційний комітет.

Перше засїдане в державнім театрі мало святочний характер.

Отворив зїзд голова Военревкома т. Червяков. Вислухавши ряд привітів, зїзд ухвалив післати привіти Всерос. Ц. В. К., Червоній Армії, III. Інтернаціоналови, тт. Ленінови і промову тов. Кнорінґа.

Ухвалено видати заклик до робітників, селян і наймитів Білоруси.

Вислухано привіт від Комуністичної Партії Білоруси — промову тов. Кнорика.

Потім вибрано президію. На порядку дня звіт Военревкому, доклад про бужучу хвилю Білоруси, земельне питане і ряд инших господарських справ.

Радянська Білорусь про мир з Польщею.

Другий Всебілоруський Зїзд Рад по докладі т. Кнорінґа ухвалив ось яку постанову:

"II. Зїзд Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських Депутатів С.Р.Р.Б. ратифікує (потверджує) умови прелімінарного договору, заключеного в Ридзї між Совітськими Републиками Росією і Україною, з одного боку і Польщею — з другого. Про сю постанову повідомляєть ся правительство Р.С.Ф.С.Р.".

Приймаєть ся всїми голосами (7 стримало ся від голосованя).

Другий Зїзд Рад С.Р.Р.Б., яко повновласний орґан Білоруси, розглянувши питане про участь С.Р.Р.Б. в мирових переговорах з Польщею, постановляє:

Потвердити мандат, даний военно-революційним комітетом С.Р.Р.Б. правительству Р. С.Ф.С.Р. на право встановленя від імени С.Р.Р.Б. границь, заключеня мира, договорів політичних і господарських, обміну полоненими і т. и.

На Білоруси вертають правильні відносини.

МІНСЬК, 9. грудня. — Житє Радянської Білоруси вже налагодило ся і тече зовсім нормально. Поляки відійшли за лінію, встановлену мировим договором. На місцях, де гуляли зграї Балаховича, також осягнено лінію невтральної полоси. В визволених місцевостях знову утворено Ревкоми. Встановлено звязки з Мозирем і Слуцьком, куди повернули повітові ревкоми. Скрізь загоюють ся рани, нанесені останним примусовим відходом радянської влади. Відношене до радянської влади з боку широких мас населеня як найліпше. Селяни натерпіли ся від навали білих і в своїх ухвалах висловлюють відданість і готовість виконувати всї постанови Рад.

НА КУБАНІ.

Конґрес Кубанських Рад.

МОСКВА, 24. січня ("Роста", Відень). — Конґрес Кубанських Рад покінчив свої наради.

На останнім засїданю Конґресу представник турецької місії зложив Кубані привіт від революційного народу Туреччини.

Шкіряний промисл на Кубані.

МОСКВА, 25. січня ("Роста", Відень). — На Кубані є під теперішну пору 33 великих а 52 середних фабрик шкіри. В 1920 р. сї фабрики випродукували 250.000 пудів шкіри.

На Кубані працює під теперішну пору 5 великих і 53 малих шевських фабрик.

Виріб обуви підносить ся дуже скоро в гору. На се вказують успіхи, осягнені в листопаді, в котрім то місяци замість сподїваних 12.300 пар випродуковано 35.479 пар чобіт.

КОМУНІСТИЧНИЙ РУХ В АЗІЇ.

МОСКВА, 31. січня ("Роста", Відень). — З приводу конференції соціялїстичних орґанізацій в Китаю пише Віленський-Сибіряков в "Ізвестіях" отсе:

В східній і полудневій Азії положено тепер сильну підставу до одноцільної революційної праці серед робітничих мас Китаю, Японії, Кореї і Індії. Робітничі маси в згаданих краях числять 800 міліонів робітників.

Конференція виявила, що комуністичний рух в Азії сильно зростає. Першим видимим знаком сего зросту є комуністична партія Китаю, яка числить вже богато членів. Ся конференція є зворотною точкою в житю азійських народів. Імперіялісти цілого світа можут з сего переконати ся, що азійські робітничі маси навіть без помочи Совітської Росії потрафлять найти спосіб боротьби проти своїх гнобителів. Пролетаріят без всякої чужої помочи находить дорогу до революційної боротьби.

З великою радістю витаємо в наших рядах сього нового борця за ідею комунїзму".

Засуд соціялїстів в Румунії.

БУКАРЕШТ, 9. січня ("Роста", Відень). — З Германштадту доносять: Военний суд видав слідуючі засуди на соціялїстів: Рудольф Маєр, секретар соціялїстичної партії, Вільгельм Рот, редактор і Марґарита Рор — дістали по 10 років вязниці, Банцін — 8 років вязниці, Ґольдштайн — 5 років і кількох инших від 1 до 3 років.

Поверх 80 проц. членів Соц. Партії у Франції перейшло до Комуніст. Партії.

ПАРИЖ, 3. лютого (почтою). — Партійні конґреси в провінціональних орґанізаціях, на яких реферують ся рішеня партійного конґресу в Тур, зближають ся до кінця.

Дотеперішне голосоване дає слідуючий образ: Поверх 80% членів давної соціялїстичної партії заявило ся за Третим Інтернаціоналом.